'Amb el menjador ple, anàvem a ballar una sardana, era una festa': la història del mític restaurant de frontera El Corral de Maçanet de Cabrenys

L'antic local va arribar a servir 1.000 coberts en un sol dia i es va convertir en un punt de trobada de catalans del sud i del nord

A gairebé 940 metres d'altitud i a tocar de la frontera francesa, les restes del Corral de la Falgarona conserven la memòria d'un temps en què aquell indret de Maçanet de Cabrenys era molt més que un restaurant de muntanya.

Durant dècades, va ser un punt de trobada entre veïns de banda i banda de la frontera, un lloc de menjars, celebracions i trobades populars que va arribar a rebre autocars sencers de visitants. "Si parles del Corral a la gent gran de la Catalunya Nord, sap absolutament tothom de què parles. Era com una espècie de símbol", explica Jaume Moradell, fill dels fundadors.

La història va començar a inicis dels anys seixanta, quan en Joan Moradell va llogar una antiga masia a la família Falgàs. Segons explica el seu fill, el negoci no va néixer com un restaurant, sinó com una petita botiga on venien productes com anís, alls, arengades o tonyina.

Abans que restaurant, el Corral va ser botiga. / Cedida

Joan Moradell havia descobert aquell mas arran dels seus desplaçaments per la muntanya. "El meu pare tenia camions i feia contraban de niló". En aquells trajectes va conèixer l'indret i va veure-hi una oportunitat. La família va parlar amb els propietaris i va posar en marxa el negoci. Els avis s'hi van instal·lar durant uns cinc anys, mentre els pares treballaven a Barcelona.

El pas de botiga a restaurant va arribar gairebé per casualitat. "Un dia un client que estava allà comprant va demanar a la meva àvia per fer-li una truita. I aquí va començar. I aquí es va engegar tot", explica Jaume Moradell. A poc a poc, es va arreglar el menjador, es va ampliar l'espai exterior i el negoci va anar creixent fins a incorporar un supermercat, un bar i diverses sales.

Pere Oliva, veí de la zona, també recorda els inicis d'una manera molt gràfica: "Van començar amb quatre ampolles de Ricard. Els francesos hi anaven a comprar i, de mica en mica, van començar a fer menjars".

La ubicació va ser una de les claus de la història del Corral. El restaurant es trobava a uns trenta o quaranta metres de la frontera francesa, però, tal com insisteix Jaume Moradell, no hi havia cap part de l'edifici en territori francès. "No hi ha ni una pedra del restaurant a França", afirma. La confusió de molta gent sobre això s'explica perquè molts clients arribaven des de l'altra banda i deixaven els vehicles en unes esplanades situades a França, abans de fer a peu el darrer tram fins al restaurant.

El Corral, en plena muntanya i a 30 metres de la frontera amb França. / Cedida

En aquell temps, però, la frontera no era un pas obert. Una cadena en barrava el trànsit i la família tenia una clau per poder passar en ocasions puntuals. "Era una cadena que físicament separava les dues Catalunyes", recorda Jaume. "Nosaltres teníem la clau que, si volíem anar a França, passàvem a França, però per anar a la festa de Costoja, de Sant Llorenç, coses així. No era oberta a la gent".

Els accessos al Corral també tenen una història particular. Jaume explica que s'hi podia arribar des de Maçanet per un camí que passava per diversos masos, sense passar per Tapis. El recorregut era molt més llarg que el que es faria posteriorment. També hi havia camins des de França, que la família i els mateixos clients van anar condicionant. "Van agafar pales i van acabar de destassar i de tot, i es va acabar d'arribar des de França amb cotxe fins allà. Però deixaven el cotxe a França i feien els metres que quedaven fins al Corral a peu".

Així arribava el gènere al Corral, ja que no hi havia carretera. / Cedida

L'èxit del Corral es va gestar en un moment en què la frontera era una barrera física, però el mapa de comunicacions de la zona estava a punt de canviar. L'historiador local Pere Roura recorda que, durant les llargues negociacions per construir la carretera internacional entre Maçanet i Costoja, es va arribar a estudiar que el traçat passés pel restaurant. L'opció, però, es va descartar pel seu alt cost i la via es va acabar fent per Tapis.

Aquesta connexió, esperada durant anys, va marcar un punt d'inflexió a la zona, amb moments carregats d'emoció com la inauguració del pont del Riu Major i el retrobament de veïns i familiars d'ambdós costats de la frontera. La carretera va millorar les comunicacions i va impulsar especialment Tapis, mentre el Corral quedava apartat del nou traçat principal.

Jaume Moradell, però, recorda que el Corral ja disposava d'accessos abans d'aquesta carretera: "Per dir que algú va tenir abans carretera al Corral que no a Tapis". La diferència era que no era una via oberta al trànsit transfronterer: "No passava gent, no passaven cotxes, no passava res. Estava tallada en una cadena immensa".

Amb el temps, el Corral es va convertir en una destinació molt popular entre els visitants de la Catalunya Nord. Jaume Moradell calcula que aproximadament el 95% de la clientela era francesa. "S'omplia allò de gent, era una cosa impressionant", recorda. En els dies de més afluència hi podien arribar dotze, tretze o catorze autocars.

Un dels dies que conserva més presents és el 15 d'agost de 1985. Jaume era a la mili, a les Canàries, però va aconseguir un permís per tornar a casa. "El 15 d'agost del 85 vaig ser aquí al Corral i vam fer mil àpats, entre dinars i sopars", explica."Va ser una bogeria".

Rucs de càrrega. / Cedida

El restaurant disposava de tres menjadors molt grans i una pista de ball. La intensitat de la feina era molt gran, tot i així, en Jaume rememora que "amb tot el menjador i el restaurant ple, paràvem el servei. I tot el personal, menys els cuiners, anàvem a ballar una sardana". Assegura que ningú es queixava d'haver d'esperar el segon plat. "No hagués servit de res perquè no els portàvem fins que acabàvem de ballar la sardana".

Ballant sardanes, al mig del menjador. / Cedida

La música també formava part de les celebracions. Jaume recorda que s'hi van organitzar trobades de sardanes i que hi va actuar dues vegades la cobla La Principal de la Bisbal. A més, la cuina era tradicional, amb carn a la brasa, peix, graellades, sarsueles, amanides i entremesos. Hi havia grups nombrosos que ocupaven taules llargues: "Et pujaven taulades que potser eren de 25 o 30 persones en una sola taula, i havies d'ajuntar taules". "Arribaves allà dalt, menjaves per vint, pagaves per cinc, t'atipaves, hi havia música, com una espècie de festa", afegeix.

Jaume Moradell, el nen petit, de la imatge, va començar a treballar al Corral als onze anys. / Cedida

Pere Oliva també conserva la imatge dels autocars que arribaven carregats de comensals: "Hauries d'haver vist els autocars arribant amb gent allà per anar a dinar al Corral. Era una passada" remarca.

Notícies relacionades

Una de les tradicions més estimades que recorda Oliva era la caminada de l'Onze de Setembre. Cada any, els participants sortien del santuari de les Salines i arribaven a peu fins al Corral, on dinaven i celebraven la diada. "L'Onze de Setembre fèiem la caminada, cada any. Sortíem de les Salines, a peu, i anàvem al Corral, i allà dinàvem. Es feia una festa. Era molt maco", recorda Pere Oliva. Després del tancament, la trobada es va traslladar a Tapis, però, com diu Oliva, "ja no va ser el mateix".

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.emporda.info/comarca/2026/11/22/esplendor-perdut-corral-falgarona-136249214.html